

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΩΡΦΕΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ

Κάτω από τόν ίσσο της είχαλάτουν, κοντά στα ρόδα που είνωδιάζουν, άντρωσ στην θάλασσα τη γαλανή, ή Λυδία, ή ώραία κροαλή, λιώνει και μαρμαίεται...

Ξαπλωμένη άπάνω σε μιá πολυθρόνα, με τó κεφάλι γεμημένο στή μαξιλάρια, με τó βλέμμα δυσημένο μέσα στον άπειρο ούρανο, φαίνεται σαν νά παρακολουθώ ζειθε άπ' τ'ά βουνά, πέρα από τó σύννεφο, μιá φωτεινή άπτασία που της γνέφει και την προσκαλεί...

—Λυδία! ψιφιαίει ένας νέος καθισμένος κοντά της. Λυδία, πέρ μου τί συλλογίσαι;...

—'Η νέα άνασπαρά και φαίνεται πός Ξεντάει από κάτω όνειρο. Τό βλέμμα της άφίνει τόν ούρανο κ' άναπαύεται με μιá λάμψη χαιδευτική στή μάτια του νέου.

—Λυδία, επαναλαμβάνει αυτός, τώρα που γίνωκα άδερφός σου, τώρα που είμαι σύζυγος της άδερφής σου, δέν μερωδ νά σάς κωτίσω για τήν αιτία του κακού που σάς κρηφοτρώει;

—'Η νέα ζωνάει περιύλα τó κεφάλι της κ' άποκρίνεται:

—Άντρέα, ή ζωή μου τελείωσε... Δέν έχω πειά καμιά δουλειά εδώ στον κόσμο... 'Ο Θεός με φανάει κοντά του...

—'Ελα, μη μιλάς έτσι, Λυδία. Είσα τόσο νέα και τόσο ώραία! Γι'ά σέφου καλύτερα, άδερφούλα μου... Άνάμεσα στην 'Υβόνη κ' έμεινα δέν θύβρισες γλυκειά τή ζωή;

—'Ενα ώγορ χαμόγελο πρόβαλε στή ζείλη της άρρωστης, άλλ' από τó στόμα της δέν βγήκε λέξι.

—'Τού κάκου προσπαθείς νά μου κρηφών τήν αιτία του κακού, έξακολούθησε ό νέος, Λυδία, άγατάς!...

Τό άνω άνέθηκε όλο μονομιάς στό πρόσωπο της νέας κοπέλλας, μιá άστραλή πέρας ξαφνικά από τά μάτια της και με μιá ένεργητικότητα, που θά νόμιζε κανείς πός έλειπε άπ' αυτή τή χλωμή ετοιμοθάνατη νέα, άνασπαρώθηκε στή μαξιλάρια της και έλεγε με φωνή τραχειά, σχεδόν σκληρή:

Τζάμια, ότου γινόταν οι πόδες 'Ολυμπιακές εχθέςεις επί 'Οθωνα. 'Ας γυρίσωμε πίσω στις Κολώνες. Πρέπει να φαντασθώτε όδη και τήν πεσμένη άπ' αυτές, που τήν έρωσε ό άγέρας κατά τά 1853. Τήν ιστορία της κ' αυτήνης θά σάς τή γράφω καμιά μέρα. 'Υπήρχε και άλλη μιá κολώνα που τή γράφισε ό άγός ό Τούρκος της 'Αθήνας κατά τά 1766, άν δέν λαφύει. 'Εχει κ' αυτή τήν ιστορία της. Και κάτι άλλο, τελευταίο. Κατά τή δυτική πλευρά, στής δυό τελευταίες κολώνες, στής μεσαιας σειράς ήτανε χτισμένο με τούβλα τó κελλι κάποιου Τούρκου άναχωρητή, στυλίτη, κελλι άρκετά μεγάλο. Τό κελλι αυτό ήτανε πολν παλιό γιατί τó βρισκόμμε σε περιγητή από τά 1776, άκατόκητο όμως. 'Ο 'Αλ. Σούττος ό ποιητής («Ποιητών Χαρτοφυλάκιον» σ. 28) λέγει πός ζούσε εκεί ψηλά ός τά χρόνια της 'Επαναστάσεως κάποιος Τούρκος έρημότης κ' έταίριε τήν τροφή του μέσα σε καλάθι κρημαστό, από τούς Τούρκους τούς πονούχους. Μπορεί λοιπόν όχι ένας μοναχά, άλλα κ' άλλο έρημίτης νά ήσαν εκεί πάνω. Τά έρετίνα τού κελλιού αυτού θά γράφισε ή 'Αρχαιολογική έπιτροπία κατά τά 1870. 'Ας ποίμε τελευταία πός στό πλάτωμα τού 'Ολυμπιακού Ναού, σαν κέντρο άγρωστό που ήταν, άρου εκεί άλωνζαν οι άγάδες με τή σκληρή δουλειά τών σκληροκίμων, τά γεννημάτ τους, και πλουτίσανε με τών ιδρωτά τους, έκει κάνανε τή συναφή τους σε καυό άνομιας για νά παρακαλέσουν τó Θεό νά βοέξ. Βήνανε πρώτα τούς Χριστιανούς νά παρακαλέσουν, κ' άν ό Θεός δέν τούς άκουγε, μαζέσαν τά μικρά παιδιά μαζί μ' άπια άρόνια, χωρίς κανένα σημάδι μαυρο άπάνω στό τομάρι τους, κ' έκει, ένω τά παιδάκια βασταύσαν άναμμένα μαγκάλια στό κεφάλι, όπου ίσως έκαμε λιβάν κ' άλλα μυρωδικά, άρχισαν τής προσεικής τους γρησμένα κατά τήν ανατολή. 'Ετσι τών παιδιών οι προσεικής, τών άρόνιων τά βελάματα, τών χοντζάδιων οι ψηλόφωνες οι φαλιμουδιάς και οι στεναγομοί τών σκλάβων τών έλευδά νά μαλακώσουνε τή θεϊκή όργη. (Αυτά γράφει ό Πουκελλά).

—'Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

Τ' όνομα αυτού του άνθρώπου που άγαπάς και σου όρχίζομαι νά τόν φέρω μπρός στή πόδια σου... Τό βλέμμα της νέας φωτίστηκε ξανά, τά μαρούλια της έμναν κατωκόμωνα και τó σώμα της έρριφνε. Πήδησε όλόρθη, έσφιξε παράφορα τó νεό και με ήρος άτελειωμένο τού ελεε: —Άντρέα, έκείνος που άγαπά, έκείνος που λατρεύω, έκείνος που με κάνει νά πεθάνω είσα... 'Αλλά πών άποτελειώσει τή φράσι της, με τά ζείλη συσπασμένα, με τά δόντια σφιγμένα δυνατά, σωφιάστρε κάτω για νά μη ξανασπαρώθω πειά... 'Ο 'Ανδρέας σημάθηκε άργά, με τó πρόσωπο όλοσκότεινο, έσκυψε άποσάνα άπ' τή νεκρή και συμπήλθρωσε με δόνη: —'Ο άνθρώπος αυτός... είμαι έγώ!... Και με ένα του φίλι σφράγισε τά ζείλη έκείνης που τόν έλεγε άγαπήσει τόσο πολύ, ώστε νά κατέβη για χάρι του στον τάφο. Πέντε φορές από τότε τά ρόδα μομπουτθώσαν κ' άνοιξαν τά ευωδιαστά πέταλά τους προς τόν ήλιο... 'Ο 'Ανδρέας κ' ή 'Υβόνη ζούνε πάντα άγαπημένα, άλλα ή νεαρή σύζυγος ποτέ δέν ξαναβόρκε στή χείλη του τó πρώτο του χαμόγελο, τó χαμόγελο που πήρε μαζί της ή νεαρή άδελφή της...

—'Ε, λοιπόν ναί! Τό κακό που με θανατώνει σιγά-σιγά, μέρα με τήν ήμέρα, είναι ή άγάπη!...

Και συνέχισε με μιá έξαφι που όλοένα μεγάλωνε:

—Άγάτρε έναν άνθρώπο, τόν έλάτρεφα, τόν έκαμα είδωλό μου... Τά πλούτη μου, τά νεύατά μου, τά καλά ή μου, θά τά θυσίασα δια για μιá άπλή λέξι άγάτης που άίκορυγα άπ' τά ζείλη του... Θάμων ή δούλα μου, θά τόν άκολουθούσα παντού και δέν θά τόν άποχωριζόμουν ποτέ, στόν κόσμο και στή μοναξιά, στής φλογερής έρημους και στούς παγομένους πόλους... 'Όπου κ' άν ήγαινε, θά μ' είχε πάντα κοντά του, με τó χαμόγελο στή ζείλη, άράνταστα ευτυχισμένη... Μπροστά στό έξασπασμα της έρωτικής αυτής καταγωγής ό 'Ανδρέας άτόμεινε σιωπηλός.

—'Η Λυδία, περισσότερο ξαναμμένη, έξακολούθησε:

—Ναί, πεθάνω έκοσι χρονών, νέα, ώραία και πλούσια, και θ' άποκιμηθώ σε λίγο κάτω από έναν ψυχρό τάφο... 'Ο θάνατος θάμαι για μένα λιτωκόος... Στην άγκαλιά του μοναχά θάβρω τή λήθη... Μόνο έκει δέν θά νοιώθω τó φαριμακόο κεντά που τρώσει τή καρδιά μου... 'Εκει πειά θά τόν ληρομήσω, θά πάγω νά τόν συλλογίζομαι... Και με κομμένη τήν άναυχή, ξανάεσε έξαντιλημένη στό προσέφαλο...

Σέ λίγο έξακολούθησε, άλλα με φωνή πολν χαμηλωμένη και γλυκειά:

—Άντρέα, μήπως δέν φάνηκα καλή άπέναντι της άδερφής μου της 'Υβόνης; 'Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Λυδία, ήσουν πάντα ό φύλακας άγγελός της!

—Άντρέα, θυμάσαι τήν ήμέρα που ήθελες νά μου τή ζήτησης για γυναίκα σου; 'Ηταν τί άνομιζήτικη αυγή που άχτιδουλοούσε από τόν ήλιο... 'Ημουν άκουσμαμένη στήν ταράτσα και κίττατα τά δέντρα, τά πουλιά, τόν ούρανό... 'Ηθελες πολν σιγά, γονάτισες σχεδόν μπροστά μου και ζήτησε από μένα τήν 'Υβόνη, γιατί έκτελούσα χρέη μητέρας, Θυμάσαι, Άντρέα; —Ναί, Λυδία! Ναί, τó θυμούμαι...

—Πές μου, Άντρέα, δέν σε βεβαίωσα για τήν 'Υβόνη δι θά σ' άγατούσε και ότι θά δεχότανε νά γίνη σύζυγός σου;... —Ναί, άγαπημένη μου άδερφούλα... —Και ποιά ήταν έκείνη που σωφριζε στήν άγκαλιά σου τή λατρευτή σου; —'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρετίε νά τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κοινά τó κεφάλι μου; Είσα τόσο καλή και τόσο ώμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης νά χωρίσης λίγη άγάτη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμέρα, έίνε ή άγάτη!...

—'Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία; —'Όστε λοιπόν, είτε ή άρρωστη ψυχοιστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν νά έμμε... Θά με συλλογίσετε καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.